

Varga Éva **VÁLTOZAT**
SÁRKÁNYOKRA

Varga Éva

VÁLTOZAT
SÁRKÁNYOKRA

ELSŐ KÖNYV

Móra Könyvkiadó

Borítóterv: Radványi Maja

Szerkesztette: Borda Réka

*Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása
– beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő
többszörözését, nyilvánosságba közvetítését – szigorúan tilos.*

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

© Varga Éva, 2022

© Móra Könyvkiadó, 2022

I.

Sárkányváros

I. HÁROMNAPOS ÜNNEP

Elképzelni sem tudnátok szebbet a sárkányok őszi vonulásánál. Október végén, november elején történik. Hogy pontosan melyik napon, nem lehet tudni. A sárkányok nem közlik velünk előre. Naná, hogy nem, hiszen igazából azt sem tudjuk, kik ők, honnan jönnek, merre tartanak. Ráadásul éjszaka érkeznek, amikor mindenki alszik a városban. Szerencsére azért mindig akad valaki, aki fölébred a zajra, kinéz az ablakon, és azonnal riadóztatja a várost.

– Megérkeztek, megérkeztek! – kiabálja az illető az ablakból kihajolva. Izgatottságát nemcsak a várva várt esemény fűti, hanem az is, hogy ő ébresztheti a várost elsőként. Tudnotok kell ugyanis, hogy nálunk az éveket a sárkányvonuláskor elsőként ébredők neve alapján szokás elkeresztelni. Szóval azt mondjuk: abban az évben, amikor Tarlán ébresztette a várost. Vagy: abban az évben, amikor Vera kiáltott elsőként. Még általánosabban azt mondjuk: Kántos évében. Anika évében. Tarpancsó esztendejében. A legkülönlegesebb viszont az, hogy mindig valaki más ébred fel elsőnek. Mintha ez valami neki szánt ajándék lenne. Mintha a sárkányok ébresztőport hintenének a kiválasztott személy homlokára. Olyan talány ez, amely megfejtethetetlen kapcsolatban áll a sárkányvonulással.

A kikiáltás után a házak szemei felpattannak, egymás után gyulladnak fel a fények, kinyílnak az ablakok, az emberek az utcára rohannak a magukra kapott kabátban, sálban, cipő helyett olykor csak papucsban. Megértem őket, hiszen egyetlen percet sem szeretnének elmulasztani a pompás látványból.

Ha ilyenkor feltekintenétek az égre, meglátnátok a város fölött elrepülő sárkányokat. Sokan vannak, Anika szerint hatvanheten, a szomszédunk, Durgó szerint száztízen. Megint mások mást mondanak, de a valódi szám szerintem nyolcvan és száz között lehet. Vonulásuk több mint egy óráig tart. Lassan, méltóságteljesen repülnek. Szárnyuk mozgása surrogó-burrogó hanggal tölti be a hideg levegőt. A lélegzetük pedig olyan, mintha a hegyek sóhajtozását hallanátok. Előre néznek, nem tekintenek le megbabonázott rajongóikra, akik eltátott szájjal nyújtogatják a nyakukat, és fel-felkiáltanak elragadtatásukban.

Habár szinte belevesznek a tintakék égbe, bizonyos testrészeik változatos színekben ragyognak, mintha valamilyen különleges fény izzana bennük. Az egyik például lila tarajok sorát viseli a hátán. A másik szárnyain kékes fény dereng át. A harmadik szeme zöld ékkőként világít, az orrlúka pedig olyan sárgán ragyog, mintha valaki lámpát dugott volna bele. De láthatsz rózsaszín pikkelyekkel borított hasakat, meggypiros fejeket, zölddel csíkozott farkakat és narancs-színű karmokat is. Olyanok, mint a kivilágított mozdonyok.

Kisebkek és nagyobbak is vannak köztük. A kicsik többnyire csak egyetlen színnel dicsekedhetnek, míg a kifejlett óriási példányok testén színekavalkád sziporkázik. Azok a városlakók, akik belepillantanak a távcsövükbe, további

részleteket fedezhetnek fel rajtuk. Ugyanis nemcsak a sárkányok színe, hanem pikkelyük mintázata is különleges. Némelyikükön mintha levelek rajzolódna ki, másokon szeszélyes hullámvonalak láthatók, de megfigyelhetünk még egymást átfedő köröket, hipnotizáló csigavonalakat, kockákat és háromszögeket is. A változatosság végtelen. Ezeknek a mintázatoknak esetlen másolata köszön vissza városunkban a lakások tapétáin, az ágyneműkön, a tányérokön és a ruhákon is.

A sárkányoknak neveket is adtak a városiak. Megismerik őket, hiszen évről évre ugyanazok jönnek. A legnagyobb a Företeg nevet kapta. Ő repül elől, ő a vezér. A városban az öregebbek azonban emlékeznek még azokra az időkre is, amikor nem ő, hanem más, szintén kifejlett példányok vezették a csapatot. Företeg hatalmas hasát zöld és kék színek legyezőszerű mintázata festi élénkre. Feje krokodilfej, két szeme két lobogó fáklya, a hasa bálnahas, a farka végtelenbe futó út. A legkisebb sárkány pedig, aki mindig egy bronzszínű sárkány mellett repül, aki feltételezésünk szerint az anyja, kapkodva, ügyetlenül igyekszik lépést tartani a csapattal. Őt Kicsi Vicesnek neveztük el. Az orra tompa, és még csak egyféle színe van, a citromsárga.

Fittyentőt is mindig megismerjük furcsa *fitty* hangjáról, amit repülés közben hallat. És még Hattyúnyakat, akinek hosszú és hajlékony a nyaka, vagy Havas Hegyet, akinek hófehér a háta és a taraja, és Kíváncsit, aki gyakran úgy fordítja a fejét, mintha a vonulásra érkezett városiakat akar-ná közelebről megvizsgálni. Ráérős el-elmarad a társaitól, emiatt Álmodozónak is nevezzük, Részeg folyton kitér a

sorból, mintha lehúzott volna egy kupicával. De velük tart még Ördögszarv is, akinek a fülei szarvként görbülnek, és még Pocakos – gondolhatjátok, miért ez a neve –, Elegáns, aki a legkevesebb mozdulattal is képes gyorsan haladni, és Öreg, akinek olyan repedezették a pikkelyei, mintha kövekből faragták volna őket, és lomhán, a sor végén repül.

Ha hiányzik egy a csapatból, akkor arról sejteni lehet, hogy elpusztult. Máskor pedig kicsik is megjelennek, akik nemrégén születhettek.

Mindig ugyanabból az irányból érkeznek: nyugat felől, és keletnek tartanak. Útvonalukat sárkányfolyosónak hívjuk. A sárkányfolyosó egyébként a város főutcája fölött halad, de már nem tudjuk, hogy a sárkányok miatt épült-e ott a főutca, vagy a sárkányok maguktól haladnak annak mentén.

Különleges kincs, ha néha leesik a földre egy-egy sárkánypikkely. A szemfülesek azonnal fölkapják és zsebre teszik. Előfordul, hogy egyesek órákkal a vonulás után is még elhullott sárkánypikkelyek után kutatnak. A sárkánypikkelyekkel nem kereskednek, hanem egy szép kis dobozba helyezik el, a doboz pedig előkelő helyre kerül otthon, ahol bárki megcsodálhatja, aki vendégségbe érkezik. A közhitel szerint szerencsét hoz.

Ha már ritkul a sárkányok sora, hamarosan véget ér a ritka látványosság. A gyerekek ilyenkor még sokáig futnak az utolsó sárkányok után, miközben hangosan kiabálják, ne menjetek el! Maradjatok még! Gyertek holnap is! De a sárkányok soha nem jönnek el másnap vagy azután, hiszen mindig az év ugyanazon időszakában érkeznek. Mint a királyok, takarékoskodnak megjelenésükkel.

Amikor már az utolsó sárkány is eltűnt, és nem marad más utánuk, csak néhány elhullajtott pikkely és a sötét égbolt, ürességet érzünk magukban. Azt gondoljuk, jó lenne elrepülni velük, és megismerni azt a távoli tájat, azt a másik életet, ahová ezek a csodás lények tartanak, és ahol valószínűleg minden jobb, mint itt, ebben a szegény kisvárosban.

Szerencsére nem sok időnk marad a búslakodásra, mert a sárkányvonulás után vigasság veszi kezdetét. Azt ünnepeljük, hogy ismét eljöttek a sárkányok, és hálásan köszöntjük azt a személyt is, aki felébresztett minket a kurjantgatásával. Eljött hát Borlan éve, sose voltunk szerencsésebbek! Az emberek asztalokat, székeket hoznak le az utcára. Tüzeket raknak faágakból, amelyeket erre az alkalomra gyűjtöttek össze, és a papucsot végre melegebb cipőre cserélik. Az asztalokra színes, sárkánymintás terítő kerül, a terítőre pedig finom ételek. Sálban, sapkában, kezünkben forró italt szorongatva üdvözöljük egymást, Borlan pedig szerénynek szánt mosollyal fogadja a gratulációkat, ám ragyog a boldogságtól. Ő ébresztette a várost, az ő éve érkezett hát el. Kívánhat-e ennél többet Sárkányváros lakója?

Az ünnep három napig tart. Egymás vállát átkarolva éneklünk, bort iszunk, a gyerekek pedig visongva kergetőznek, de senki sem szól rájuk. A nappal és éjszaka egybefolyik, reggel senki sem megy dolgozni, este senki sem megy aludni.

A harmadik nap végére megfogyatkozik a mulatozók száma. Az emberek jóllakottan alszanak a házaikban. Polgármesterünk, Imbert, ekkor áll elő az újévköszöntő beszédé-

vel, de ezt már csak néhányan hallgatják, nem túl nagy lelkesedéssel. Az asztalokat visszavisszük a házakba, a szemetet eltakarítjuk.

Megint egy évet kell várjunk a következő csodára.

2. CSUPA SÁRKÁNYSÁG

Most már biztosan értitek, hogy miért jelentenek ilyen sokat a városunknak ezek a gyönyörű, rejtélyes lények. A mi városunk azért szép, mert a sárkányoktól minden évben felragyog.

Éppen ezért nem meglepő, hogy a játszótereken sárkányos mérleghinták várják a gyerekeket. A házak homlokzatát repülő sárkányokat ábrázoló mozaikok díszítik. A kilincsek sárkányfejet formáznak, a piacon sárkányalmát árulnak. És még nem említettem, hogy nálunk mindenkinek Sárkányos a vezetékneve. Az én nevem például Sárkányos Mirkó. Állítólag élt valaha egy Mirkó királyfi, akit a sárkányok a hátukon szállítottak ide-oda. A városunk pedig Sárkányváros. A felhőket is vattasárkányoknak nevezzük, és ha valaki eltátja a száját, akkor megkérdezzük tőle: talán sárkányokat látsz?

Az általános Sárkányos név mellett minden családnak egyéni vezetékneve is van. Ezek a családi nevek egytől egyig a sárkányvonulásra utalnak. A mi nevünk például Égbelátó. Apám Égbelátó Borongó, én Égbelátó Mirkó, teljes nevemen Sárkányos Égbelátó Mirkó vagyok. Anyám családi neve Hírhozó. Így az ő teljes neve Sárkányos Hírhozó Etelka.

De van Harangnyelv, Macskaszemű, Harmatszedő, Trombitás, Virrasztó, Éjfényi név is a városban, amelyek mind az első ébredő szerepére utalnak.

Minden család legalább egy ébresztővel büszkélkedhet. Még ha az ötödik dédnagymama volt is az, a neve és arcképe akkor is előkelő helyet kap a családi ház falán. Elvira évében annyi szép és jó dolog történt, emlékeznek a leszármazottak, és titokban abban reménykednek, hogy egyszer majd róluk nevezik el az egyik évet. Mindenki azt várja, hogy ébresztő lehessen. De ez nem az ő döntésük. Ha van valami hiba a sárkányok érkezésében, akkor ez az. Az ébresztőre ugyanis mindenki irigykedik kicsit.

Városunk nem túl nagy, de biztos lehetsz abban, hogy minden utcában találsz valamit, ami őszi vendégeinkre emlékeztet. Csupa sárkányság a mi városunk. Ha elvinnének innen minden hangszert, festményt és szobrot, amelyek a sárkányokhoz valamilyen módon köthetőek, alig maradna műalkotás a számunkra.

Történelmünk hemzseg az olyan vándoroktól, akik csak azért kerekedtek fel hosszú útra, hogy megkeressék a sárkányokat és hírt hozzanak felőlük. Sajnos eddig egyikük sem járt sikerrel. Vagy haza sem tértek a megpróbáltatásokból, vagy kudarcot vallva kullogtak vissza, senkire sem pillantva, csendesen elvonultak házaikba, és életük hátralevő részét azzal töltötték, hogy feljegyezték a kalandjaikat. Nekik köszönhetjük, hogy a városon kívüli világot is elég jól ismerjük, még térképeink is vannak róla.

A sárkányokat már a dédszüleink szülei és még az ő szülei is látták. Nem tudunk olyan messzire visszatekinteni a

város emlékezetében, ahol ne jelennének meg ezek a szemkápráztató lények.

Délutánonként az idősek és a gyerekek kiülnek a házaik elé beszélgetni és mesét mondani. Mi másról, ha nem a sárkányokról? Történetek egész sorát mesélik itt el, mindig kicsit másképpen előadva, újabb részletekkel gazdagítva, kicifrázva.

Az egyik ilyen mesében a sárkányok tartják a vállukon a napot, hogy el ne guruljon. Évente egyszer pihenhettek, természetesen éjszaka, és ilyenkor szabadon repültek körbe a világot. Egy másik mese szerint a sárkányok fényt loptak a naptól. Ez a fény világítja meg különböző testrészeiket az éjszakai vonulás során. Folyamatosan menekülnek a nap haragja elől, egy pillanatra sem állhatnak meg. Ez a büntetésük.

Az én kedvenc mesém, amit Tarpancsó, az idős kőműves mesélt a háza előtti kispadon üldögélve, összekulcsolt öreg kezét bámulva, így szól:

Haragod elillanjon, bánatod elfogyjon, bátorságod megjöjjön, amíg ezt a mesét hallgatod! Édes gyermekeim, tudjátok meg, hogy valaha a sárkányok még csak nem is hasonlítottak a mi sárkányainkra, mivel a világ sem hasonlított akkoriban a mai formájára. Akárcsak egy rettentő nagy teknőben a víz, úgy hullámzott a föld közepén a legeslegelső és egyetlenegy tenger. Ebben a tengerben mindenféle élőlények kavarogtak. Volt ott szarvas kopoltyúval, vadászkutya uszonyokkal, tüskés sünn légbólyaggal. A sárkányokat viszont hiába kerestétek volna, nem találtátok volna, mert halak képében pottyantotta őket a Teremtő a vízbe. Nem gondoltátok volna, ugye? A sárkányhalak színesek voltak, mint a szivárvány, és szelídek, akár a tej. Vízinövényeket le-

geltek. Ha valaki ellenségesen nézett rájuk, kikerülték. Ha másik állat területére tévedtek, hamar odébbálltak. Senkinek nem okoztak gondot, így éltek nagy testvéri egyetértésben.

A tenger mohó és vérszomjas állatainak, a nyálkás bőrű, hatalmas testű, éles fogú sakáloknak azonban nem tetszett ez a nagy egyetértés. Irigyelték a halak szín pompás kinézetét. Folyton a közelükben ólálkodtak. Meghúzkodták a farkukat. Elkergették őket a legfinomabb növényektől. Kizavarták bűvőhelyeikről. Szóval, csúnyán viselkedtek velük. Remélem, egyikőtökben sincs ebből a gonosz sakáltermészetből.

Ha mégis – Tarpancsó továbbra is a kezét bámulta –, akkor az illető most kiköpheti ezt az átkot magából. Köpjön a földre egy nagyot, aki úgy viselkedik, ahogy ezek a bestiák tették valaha, és ez alkalommal megszabadul ettől a teheről.

Kis tétovázás után ketten is köptek a hallgatóságból, még hozzá jó hangosan, többször egymás után. Egyikük pék volt, név szerint Kajlás, a fánksütés mestere, a másikuk pedig egy pedellus az iskolában, ő Barcsag névre hallgatott.

Tarpancsó eztán háromszor végigsimította a bal szemöldökét, motyogott valamit érthetetlenül, majd folytatta a mesét:

Hogy mondandóm lényegére térjek, ezek a nyüves toportyánférgék nem elégedtek meg azzal, hogy űzték-zavarták a szép kis sárkányhalakat. Egy éjszaka, amikor már mindenki elaludt, a sakálok vezére, a mindegyiküknél kegyetlenebb Hamzsabár, lecsapott a halak csapatára a falkájával. Örvényleni kezdett a víz, a kis halacsákak pedig kétségbeesetten csapkodtak az életükért, és menekülni próbáltak. A sakálok azonban utolérték őket, és majdnem mindegyiküket befalták.

Hát bizony, így volt ez, de azért ne aggódjatok, ne sírjatok, mert jóra fordul a történet. Mindjárt.

Hét kishal ugyanis megszabadult a sakálók karmából, igaz, egyikük uszonya leszakadt a nagy dulakodásban, egy másiknak pedig a pikkelyei sérültek csúnyán. Napokig csak kóvályogtak, alig ettek, míg aztán úgy döntöttek, nem hagyják magukat. A legokosabb közülük Förgeteg volt. Ez a Förgeteg hat társával együtt elúszott a tenger varázslójához, Atozórahoz, aki fekete ló alakjában élt egy barlang mélyén. Olyan sötét volt ott, hogy nem is látták a fekete lovat, csak a hangját hallották, amely visszhangzott a falak között. Atozóra meghallgatta a halak panaszát, és azt mondta zengő hangján, másnap menjenek vissza hozzá a tanácsért.

A halak szót fogadtak. Ám másnap a fekete ló elküldte őket azzal, hogy inkább a következő nap szeretné látni őket. A halak ismét pontos időben megjelentek a varázsló előtt, ő azonban ezúttal is üres kézzel bocsátotta útjukra őket.

Így ment ez fél éven át.

Végül fél év után így szólt a varázsló:

Már látom, hogy a szelídségetek a legfőbb bajotok. Hagytátok, hogy fél éven át elküldjelek s visszahívjalak benneteket, és ti még csak nem is panaszkodtok emiatt. Ezért ért benneteket a csapás. De éppen ezért, mert tetszik nekem a szelídségetek, és mert kitaróan, minden alkalommal megjelentetek előttem, megajándékozlak benneteket erős lábakkal, éles karmokkal és hatalmas testtel, hogy meg tudjátok védeni magatokat. A színeteket viszont meghagyom, hogy szépségük mindig emlékeztessen benneteket eredeti természetetekre.

Aztán ezüstösen fénylő buborékok seregeit eregette ki a szájából, melyek beborították a halakat. Ekkor a hét hal sárkánnyá

növekedett. Olyan nagyok lettek, hogy ki is kellett menekülniük a barlangból, nehogy elpusztítsák a varázsló lakhelyét.

A sárkányokká változott halak ezután már bátran úszkálhattak a tengerben, senki sem bántotta őket. Hamzsabár és a falkája pedig úgy eliszkolt előlük, mint egy gyík.

A sárkányok később kiemelkedtek a vízből, de víz helyett most már a levegőben úsznak. Őket láthatjátok minden évben a város fölött. Mindez úgy igaz, ahogy most itt ülök, és mesélek nektek. Csontotok ne törjön, szavatok hazuggá ne váljon, itt a mese vége.

3. SÁRKÁNYCSALOGATÁS

Egyszer egy egész hónapot késtek a sárkányok. Az emberek már nappal is az eget kémlelték, éjszaka pedig nem mertek aludni, nehogy lemaradjanak a vonulásról. Azt találgatták az utcákon, vajon mi történhetett, és fogadásokat kötöttek, hogy mikorra várható a csodálatos esemény. Ám legfőképpen aggódtak, féltek és vigasztalták egymást. Gondolni sem mertek arra, mi lesz, ha a sárkányok nem jönnek el. Az olyan lenne, beszéltek, mintha a nap és a hold fénytelen fekete gömbbé zsugorodna, és belezuhanna a legmélyebb kút fenekére. Eltűnne az életünkben a fény, a vigasz, az öröm.

Aztán egyik éjszaka, amikor a várost először fedte be hó, mégiscsak megérkeztek.

Odus ébredt elsőként, a legjobb cukrázmesterünk. Hasa olyan gömbölyű, mint egy zsák praliné, rövid, vékony lábai naponta küzdenek testének cipelésével. Akkor éjszaka persze rohantak azok a lábak az ablakhoz. Odus

akkor már hetek óta nem húzta össze a függönyöket, hogy a vonulás fénye minél ragyogóbban köszönthessen be az ablakon, és azonnal felébredhessen. Alig hitt a szemének. Talán még mindig álmodik, gondolta. Odakint az egyik sárkány meglebbentette a farkát, fénycsillámokat szórt a levegőben, és Odus belekapaszkodott az ablak kilincskébe. A zár sokáig ellenállt izgatott keze babrálásának, aztán megadta magát. Cukrászmesterünk kihajolt, rekedten köhintett egyet az éjszakában. A hangja mintha eltörött volna, nem engedelmeskedett neki, és majdnem egy egész percbe telt, mire rémes tónusban ugyan, de hangosan el tudta ordítani magát.

– Itt vannak! Megérkeztek!

Néhányan először azt hitték, farkasok szabadultak be a városba a környező erdőkből, és rémülten szaladtak az ablakokhoz, de amikor megpillantották a méltósággal vonuló, fényruhás sárkányokat, máris lerohantak az utcára. Hát mégis megjöttek! Itt vannak, nem hagytak cserben minket! Odus boldogságát csak az csorbította utólag, hogy az ő évét Odus rikácsolása esztendejeként emlegették később.

Nagy félelem él ám bennünk, hogy mi lesz, ha eltűnnek egyszer a sárkányok. Ha soha többé nem látjuk őket, és minden éjszaka sötét marad októberben vagy novemberben. Éppen ezért babonák és szokások egész sora terjedt el azért, hogy előidézzük a sárkányok érkezését. Például a város főterén álló Sárkányos szökőkútba pénzerméket dobálunk. Sárkányos nyakláncot hordunk: a tehetősebbek aranyat, a szegényebbek ezüstöt. Az én nyakláncomon például kicsi ezüstsárkány lóg. Tavasszal, március utolsó vasárnapján sár-

kányjelmezt öltünk, és felvonulást tartunk. Ősszel és télen az utcai lámpákat sárkánysapkákkal díszítjük. A sárkánysapka könnyű, színes selyemből készül, amin áthatol a fény, és így lila, zöld, sárga és piros köröket fest az utcára és a házak falára.

A félelmünk mellett egy kívánság is feszít minket. Azt szeretnénk, hogy a sárkányok ne csak egyszer jöjjenek évente, hanem többször. Legalább háromszor, négyszer. Bár felőlünk akár minden hónapban is feltűnhetnének.

Éppen ezért Imbert állandóan sárkánycsalogató programokon töpreng. Mivel nem tudjuk, hogy mi csábítaná ide az év egyéb szakaszában a sárkányokat, csak találgatni tudunk. Volt már, hogy cukrot szórtunk szét az utcákon, de azt csak a kóbor kutyák és macskák nyalták fel nagy örömmel. Aztán máglyát gyújtottunk minden éjszaka, mert azt gondoltuk, hogy a tűz fénye vonzza majd a sárkányokat. A ropogó tűz bevilágított az ablakokon, amitől az emberek nyugtalanul aludtak, vagy le sem hunyták a szemüket, ráadásul a Pikkely utca sarkánál a lángok belekaptak egy tetőbe. A következő este már nem merték meggyújtani a máglyát.

Talán a szagok, csapott egyszer a homlokára a polgármester, és hamar összehívta a város előkelőseit, hogy megvitassák, mely szagok lehetnek kedvesek a sárkányornak. Eből aztán hatalmas vita kerekedett. Az édes virágillatoktól kezdve egészen a kénes bűzig terjedt a javaslatok skálája. Mivel senki sem akarta, hogy a várost valami bűdös szag árassza el – az ötlet gazdáját kivéve persze –, kellemes, édes illatokkal próbálkoztak. Bevetették a szegfűszeget, a fahéjat, a citromaromát, a mentát, a rózsát és más ehhez hasonló-

kat. A szagból mindenki kapott egy mintát, amit köteles volt kitenni az ablakába éjszakára. Ezután bódult, szokatlanul élénk álmok látogatták meg a városlakókat, akik végtelen virágos mezőkön bolyongtak, ahol az illatok egy légycsapó erejével kólintották fejbe őket. De olyan is volt, hogy egy hatalmas narancs belsejében guggolva látták magukat, kókuszfelhőben suhantak, vagy éppen egy egész virágzó hársfát igyekeztek az orrukba szippantani.

Mivel az illatorgia mindenkire másképp hatott, és nem mindig kedvező módon, és főleg, mert nem hozott eredményt, vagyis egyetlen sárkány sem tűnt fel a város felett, abba kellett hagyni a kísérletezést.

Talán a látvány hívogatja őket, gyötörte magát továbbra is a polgármesterünk. Áhá, kiáltott fel. A sárkány sárkánynak örül a legjobban, mondta, és kiterített az asztalra egy tervrajzot. Az egész város köré sárkány alakú árkot kell húzni, magyarázta, és ujjával körbejárta a város alaprajzát, mutatva, hol húzódjon az árok. Ezt a sárkányt formázó árkot kilométer magasan is látni lehet majd a levegőből! Hümmögés fogadta a javaslatot. Sok munka. Drága. Nincs rá emberünk. Az eredmény bizonytalan. Az árkot gondozni kell, hogy ne nője be a gaz. Sok munka, sok idő, mondták egyre. Talán virágokat ültessünk az árokba? Falat emeljünk? Hiszen van már városfalunk. És ugyan ki akarna kettős falakkal beárnyékkolt városban lakni? Megállás nélkül sorolták az ellenérveket. A polgármester elordította magát:

– Akartok sárkányokat vagy sem?

Néma csend ült a teremre. Ha akkor Plin, zenekarunk vezetője lekottázta volna ezt a csendet, valami olyasmit olvas-

hatott volna ki belőle Imbert, hogy: szeretnénk sárkányokat, de nem ilyen áron. Végül nem került árok a város köré.

A zene volt az utolsó kísérlet, amire emlékszem. A zenekar Plin vezetésével külön fizetést kapott, hogy éjszakánként a város főterén játsszon. Nekünk fürdugókat osztottak, hogy aludni tudjunk, ám mi nem mertük használni ezeket, nehogy elszalasszuk az ébresztő hangját. Így hát nyitott szemmel feküdtünk az éjszakában, és egyre kevesebb lelkesedéssel hallgattuk a művészi dallamokat. Hánykolódtunk, átkozódtunk, másnap pedig egész nap kóvályogtunk, és alig bírtunk odafigyelni a munkánkra. Beszüntették a zenélést, csak a zenekar fájlalta, hogy elesett a soron kívüli fizetéstől.

Így hát ezúttal sem látogattak meg minket a szokásostól eltérő időben a sárkányok. Született is egy mondás a városunkban arra, ha valami sok próbálkozás ellenére sem sikerül: nem lehet erőltetni, mint a sárkányok vonulását.

A polgármesterünk azonban nem adta fel. Két évvel ezelőtt már nyár végén beszédet tartott. A szakállas, kövérkés ember peckesen a főtéri Sárkányos szökőkút elé vonult.

– Barátaim! Nem múlik el év, hogy ősz végén ne részesüljünk a csodában, a sárkányok vonulásában. Mindenki tudja, mit jelent ez a város életében. Nézzetek csak körül az utcákban, a középületekben, a saját otthonotokban! Boldog vagyok, hogy ennek a városnak a lakója lehetek. Az öröm mellett azonban ott a kétség. Mi lesz, ha a sárkányok nem jönnek el többé? Ha elkerülik a városunkat? Ha nem találunk méltónak minket többé arra, hogy gyönyörködhessünk a látványukban?

Ha ez bekövetkezne, akkor végtelen szomorúság és sivár-

ság telepedne a városunkra. Nem lennének sárkányszobrok, festmények, a sárkánypikkelyeket pedig ki lehetne dobni. Elapadna a Sárkányos szökőkút vize – itt rámutatott a szökőkútra, amelyből vidáman bugyborékkolt elő a víz –, elmaradna a tavaszi fesztivál, és senki sem táncolna önfeledten a saját kezűleg varrt sárkányjelmezében.

Mi lenne itt? Mi maradna belőlünk? Megmondom nektek: semmi! Elveszítenénk életünk értelmét, dologtalanná válnánk és szegényekké. Nem lenne több munka. Nem lenne étel és ital. Rongyokban járnánk, és talán elfelejtenénk beszélni is. Állati nyomorba süllyednénk, csont és bőrré válna minden lélek, akik csak a megváltó halált várják.

Mégis azt mondom nektek, ne féljete! Hallgassátok, amit mondok! Sárkányhívogató programokat hirdetek. Csatlakozzatok hozzám, mert a napnál is világosabb, hogy csak ez mentheti meg a városunkat a kihalástól!

A polgármester szinte minden héten a félelmünket felkorbácsoló újságcikkekkel, falragaszokkal árasztott el minket. Ezek első része a fenyegetésről szólt, a második pedig a biztos megoldást kínálta, legyen az bármi.

Imbert irányítása óta az év több szakaszra osztható. Az év vége a sárkányok vonulása után jókedvűen telik. Ilyenkor a polgármester riogatásaira sem figyelünk oda igazán, és nyugodtan, derűsen folynak a napok. Majd jön a tavasz, amikor mindenkit lefoglal a jelmezes fesztiválra való készülődés. Aztán beköszönt a dolgozós nyár. Olyankor sem gondolunk sokat a sárkányokra. Nyár végén azonban enyhe feszültséget kezdünk érezni, amely egyre növekszik bennünk. Ilyenkor van csak igazán elemében a polgármester, és naponta fur-

csábbnál furcsább ötletekkel áraszt el minket. Egyszer azt találta ki, hogy tippeljük meg, ki lesz abban az évben az ébresztő. Aki eltalálja, jutalmat kap. Csakhogy senki nem nyert. A valódi kikiáltóra senki sem gondolt. Ez aztán a sárkánycsel, nevettek sokan. Imbert pedig visszavonult a lakásába, ahonnan hetekig ki sem dugta az orrát.

Néhányan azt mondják, hogy még a végén elriasztja a sárkányokat ez a mitugrász. Meg hogy ezek nem sárkánycsalogató, hanem sárkányriogató programok. Az emberek másik része pedig úgy látja, hogy a sárkányok szándéka teljesen független tőlünk. Eljönnek, mert erre vezet az útjuk. És ha egyszer elmaradnának, akkor is csak valami más, a várostól teljesen független okból tennék ezt.

Vannak azonban, akik Imberttel tartanak, és minden ötletét látványosan támogatják. A széthúzás jelei nemcsak a városban, hanem egyes családokon belül is megfigyelhetők.

Én úgy látom, hogy a polgármester hivatalba lépése előtt a sárkányvonulás színes ecsetvonás, örömteli mosoly volt a város életében, mostanra azonban folyamatos fenyegetéssé vált. Úgy élünk, mintha az utolsó ítéletre várnánk. Pedig a valóságban mi változott? Semmi. A sárkányok évente egyszer ellátogatnak hozzánk, bemutatják lélegzetállító repülésüket, és elmennek. Nem ők változtak, hanem mi. Görcsösen akarjuk azt, ami tőlünk függetlenül is megtörténik. Mintha attól rettegnénk, hogy a nap nem kel fel reggel.

Viszont nem beszéltem még nektek a királyunkról. Anyyra szegények azért nem vagyunk, hogy ne büszkélkedhetnénk királlyal! A neve Magra, a híre félelmetes. Szerencsére nincs sok közünk hozzá, mert nagyon messze lakik

tőlünk, a csak nevével ismert Magraváron, a Galegala-hegyek tetején. Az ottani várnak feketék a falai, mondják azok a kevesek, akik mégis eljutottak odáig.

Imbert egyszer meghívta Magrát, hogy velünk együtt várja és csodálja meg a sárkányok vonulását. Nagy sokaság gyűlt össze a Sárkányos téren, hogy megbámulják őt, akit csak hírből ismertek.

A király négylovas fekete hintón érkezett a kíséretével. Haragosan zörögtek a kerekek az utca kövén, mindegyik bakon fekete ruhás kocsihajtó ült. A hintók megálltak a Sárkányos szökőkút előtt, és a tökéletes csendben Magra kilépett a hintójából. Földig érő fekete palástot viselt, fején aranykoronát, amelynek ágain fekete ékkövek szikráztak, mint csiszolt széndarabok. Rövid haja hófehéren világított. Körülnézett. Arca olyan rezzentelen volt, mintha nem izmok és bőr alkotnák, hanem kőből faragták volna. A tekintete azonban élénken járt rajtunk, de nem volt benne semmi lágyság, szinte szúrta. Akinek a szemébe nézett, úgy érezhette magát, mint az a hal, akit a pákászok a lándzsájukra döftek.

A Magra kíséretében lévő emberek ruhája szürke, legfeljebb barna volt. Úgy tűnt, nem kedvelik a színeket. Az üdvözlésükre összegyűlt tömeg megdermedt a gyászos király és szomorú kíséretének látványától. Egyetlen kurta hurrá sem hangzott el, az éljenzés a torkunkra fagyott.

Imbert ügyetlenül igyekezett körbetáncolni a királyt. Hajlongott előtte, fecsegett, ám Magra válaszra sem méltatta. Így vonultak be a városházára. A kapu bezárult, és senki sem tehetette be oda a lábát. Hogy mi történt odabent, nem

tudjuk, de az biztos, hogy a sárkányok nem jöttek. Már november is elmúlt, minden készen állt a mulatságra, pattanásig feszültek az idegek, de a sárkányoknak se híre, se hamva nem volt.

Végül elfogyott a király türelme, és hazament. A távozását követő éjszakán megérkeztek a sárkányok. Micsoda pech, mondta Imbert. Micsoda szerencse, mondták az emberek.

Magra aztán még egyszer utazásra adta a fejét, de a sárkányok ezúttal sem jelentkeztek. A király bolondnak, sőt hazugnak titulált minket, majd hazarobogott négylovas hintóján. Imbert nyomorultul érezte magát. Naná, hogy megint másnap éjjel suhantak át a sárkányok a város fölött. Sárkánycsel, mondta Tarpancsó, miközben jóízűen nevetett.

4. BENÉPESÜL AZ ÉG

Eddig sok szépet meséltem a városunkról. Most azonban magamról és a családomról fogok mesélni nektek, bár ez nem tartogat sok örömet számomra.

Apám, Sárkányos Égbelátó Borongó, könyvkötéssel foglalkozott. Egy kis műhelye volt a házunk földszintjén, ahol kupacokban álltak a sárkánymintás bőrdarabok, a különböző célra szolgáló kések, vékonyabb és vastagabb szalagok, kenderspárga, papírvágó gép, ragasztók nagy tálakban. A fal menti polcokon balról a bekötésre váró, jobbról a már kész könyvek sorakoztak. Ám a műhely illatát szerettem legjobban, amely a bőr és a ragasztó, a rendszeresen súrolt